

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

w sprawie **J. N.**

skazanego z art. 258 § 3 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 lutego 2026 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 27 października 2020 r., sygn. akt II AKa 360/19,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 25 stycznia 2019 r., sygn. akt II K 30/14,

1. oddała wniosek,

2. obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania o wznowienie, w tym wydatkami w kwocie 20 zł.

[J.J.]

UZASADNIENIE

J. N. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 25 stycznia 2019 r., sygn. akt II K 30/14:

- na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., polegający na tym, że w okresie od co najmniej 23 czerwca 2002 r.

do 20 kwietnia 2004 r. w Z. i na terenie innych miast Polski zorganizował i kierował zorganizowaną grupą przestępczą;

- na karę 4 lat i 8 miesięcy za ciąg przestępstw kwalifikowanych z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 4 § 1 k.k., szczegółowo opisanych w pkt 26 części dyspozytywnej wyroku, przy czym jako podstawę wymiaru kary Sąd Okręgowy wskazał art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

- na karę roku pozbawienia wolności za czyn z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., opisany w pkt VIII aktu oskarżenia, przy czym jako podstawę wymiaru kary Sąd Okręgowy wskazał art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

- na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k., opisany w pkt IX aktu oskarżenia (pkt 28 wyroku);

- na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 k.k., opisany w pkt 29 części dyspozytywnej wyroku.

W pkt 57 ppkt „b” wyroku, w miejsce wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych, Sąd Okręgowy orzekł karę łączną 5 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt 61 wyroku ppkt „b”, na podstawie art. 70 § 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od J. N. na rzecz Fundacji A. – Ośrodka Rehabilitacyjno- Readaptacyjnego w M. nawiązki w kwotach: 1500 zł (w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 28 wyroku) i 800 zł (w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 29 wyroku).

W pkt 62 wyroku nałożył na J. N. oraz współoskarżonego A. K. , na podstawie art. 46 § 1 k.k., obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz podmiotów wymienionych w podpunktach: „a”, „c”, „d”, „g” oraz „i” określonych tam kwot.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora na niekorzyść J. N. oraz przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem z dnia

27 października 2020 r., sygn. akt II AKa 360/19, zmienił w stosunku do J. N. wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że:

- w związku ze skazaniem za czyn przypisany mu w pkt 28 wyroku wymierzył mu ponadto karę 80 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda, a w związku ze skazaniem za czyn przypisany mu w pkt 29 wyroku orzekł dodatkowo karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych grzywny po 100 zł każda, na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzekając karę łączną grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 100 zł każda;
- wyeliminował z podstawy prawnej wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności w pkt 57 wyroku art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k.;
- dodał słowo „solidarnie” w pkt 62 ppkt „i” wyroku w trzecim akapicie po sformułowaniu „w pkt IV”, a przed sformułowaniem „na rzecz U. – Towarzystwo Ubezpieczeń w Ł.”.

W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny w Łodzi utrzymał co do J. N. zaskarżony wyrok w mocy.

Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2023 r., sygn. akt II KK 325/21, oddalił jako bezzasadną kasację wniesioną przez obrońcę skazanego J. N. od powyższego wyroku.

W dniu 23 maja 2025 r. obrońca skazanego, powołując się na przesłankę z art. 540 § 1 pkt 2 lit. „b” *in fine* k.p.k. w zw. z art. 542 § 1 k.p.k., wystąpił z wnioskiem o:

„I. wznowienie postępowania na korzyść skazanego, zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi, II Wydziału Karnego z dnia 27 października 2020 r., w sprawie akt: II AKa 360/19, którym utrzymano wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu, II Wydziału Karnego z dnia 25 stycznia 2019 r. w sprawie II K 30/14 w stosunku do J. N. ;

II. uchylenie wyroków Sądu Apelacyjnego w Łodzi, II Wydziału Karnego z dnia 27 października 2020 r., w sprawie akt: II AKa 360/19 oraz Sądu Okręgowego w Sieradzu II Wydziału Karnego z dnia 25 stycznia 2019 r. w sprawie II K 30/14 w stosunku do J. N. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Sieradzu do ponownego rozpoznania;

III. na podstawie art. 167 k.p.k. (...) o przeprowadzenie dowodu w postaci:

a. wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli, II Wydziału karnego z dnia 05 października 2015 r. w sprawie II K 329/14 na okoliczność uprzedniej niekaralności J. N. oraz oczywistego błędu Sądu I instancji orzekającego w sprawie, a także niepoprawienia błędnej kwalifikacji prawnej przez Sąd II instancji na zasadzie art. 455 k.p.k.

b. informacji o osobie z krajowego rejestru karnego na okoliczność treści kartoteki karnej J. N. oraz faktu braku skazania oskarżonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli, II Wydziału Karnego z dnia 05 października 2015 r. w sprawie II K 329/14 oraz braku statusu recydywisty i tym samym błędnego zastosowania art. 64 § 2 k.k. przez Sądy I i II instancji;

c. pisma służby więziennej z dnia 03 października 2024 r. na okoliczność przebywania J. N. w zakładzie karnym typu zamkniętego przeznaczonym dla recydywistów penitencjarnych w systemie zwykłym;

IV. na podstawie art. 97 k.p.k. w zw. z art. 546 k.p.k. o przeprowadzenie czynności sprawdzających poprzez zwrócenie się do Ministerstwa Sprawiedliwości, Biura Krajowego Rejestru Karnego celem weryfikacji kartoteki karnej J. N. .”

W pisemnej odpowiedzi na wniosek obrońcy o wznowienie postępowania, prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie ziściła się wskazana w nim przesłanka wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 2 lit. „b” k.p.k.

Przepis ten stanowi, że postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że oskarżonego skazano za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary.

W niniejszej sprawie takie zdarzenia nie miały miejsca. Sąd Okręgowy w Sieradzu, wbrew temu co twierdzi obrońca, nigdy nie ustalił, że J. N. był uprzednio karany (w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 5 października 2015 r., sygn. akt II K 329/14) ani nie przyjął uprzedniej karalności oskarżonego za

podstawę wymiaru kary za którykolwiek z przypisanych mu czynów. Świadczy o tym treść wyroku Sądu I instancji i jego uzasadnienie.

Jak już wskazano wyżej, J. N. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 25 stycznia 2019 r. za cztery czyny oraz za ciąg przestępstw. Łącznie orzeczono wobec oskarżonego 5 kar jednostkowych, w miejsce których wymierzono mu karę łączną 5 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W kwalifikacji prawnej czynów tworzących ciąg przestępstw oraz czynu z art. 286 § 2 k.k. (przypisanych mu w pkt 26 i 27 części dyspozytywnej wyroku) uwzględniono art. 65 § 1 k.k., w związku z ustaleniem, że oskarżony popełnił te przestępstwa działając w zorganizowanej grupie przestępczej – na co wprost wskazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku na str. 276. W tym samym miejscu Sąd I instancji wyjaśnił, dlaczego w podstawie wymiaru kary za te czyny wymienił art. 64 § 2 k.k., mimo uprzedniej niekaralności oskarżonego. Uczynił tak, ponieważ „czynów z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. oraz z art. 286 § 2 k.k. J. N. dopuścił się działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a sprawców takich czynów traktuje się tak samo jak multirecydywistów, o których mowa w art. 64 § 2 k.k.” (tamże). Powyższe wynika z brzmienia art. 65 § 1 k.k., stanowiącego, że „Przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2, stosuje się także do sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu lub popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa oraz wobec sprawcy przestępstwa o charakterze terrorystycznym.”

Abstrahując od braku precyzji w dokonanym przez Sąd Okręgowy w Sieradzu zapisie podstawy prawnej wymiaru kary (wskazanie w nim art. 65 § 1 k.k. nie budziłoby wątpliwości interpretacyjnych), nie sposób w świetle powyższego podzielić podniesionej we wniosku obrońcy argumentacji. Sąd I instancji nie stwierdził bowiem, że J. N. był wcześniej karany, a uzupełnienie opisu czynów, wchodzących w skład ciągu przestępstw, jakiego dokonał w pkt 26 wyroku dotyczyło w sposób oczywisty skazania wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 5 października 2015 r., sygn. akt II K 329/14, współoskarżonego A. C. , a nie J. N. . Ponadto Sąd Okręgowy, uwzględniając art. 65 § 1 k.k. w kwalifikacji

prawnej niektórych czynów zarzuconych oskarżonemu, trafnie zastosował przewidziane w art. 64 § 2 k.k. surowsze zasady wymiaru kary. Skazany jako sprawca, o którym mowa w art. 65 § 1 k.k., słusznie jest także traktowany na etapie wykonania kary tak, jak działający w warunkach recydywy wielokrotnej, skoro z woli ustawodawcy statusy sprawcy popełniającego przestępstwa w zorganizowanej grupie przestępczej i sprawcy wielokrotnie uprzednio karanego zostały w tym zakresie ze sobą ujednolicone.

Niezależnie od powyższego wskazać trzeba, że przedstawiona przez obrońcę skazanego argumentacja nie mogłaby zostać uwzględniona także z innego powodu – o którym pisze prokurator w odpowiedzi na wniosek o wznowienie postępowania. Jak bowiem wynika z samej treści wniosku, fakt uprzedniej niekaralności J. N. i istnienia dowodów ją poświadczających, był doskonale znany Sądom pierwszej i drugiej instancji. A zatem podnoszone przez Autora wniosku okoliczności, wskazujące na fakt błędnego przyjęcia przez Sąd istnienia przesłanek uzasadniających nadzwyczajne obostrzenie kary, nie miały charakteru nowych faktów lub dowodów (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.). Za takie można bowiem uznać wyłącznie nowe fakty lub dowody, które uprzednio nie były znane sądowi ani stronie (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2025 r., III KO 95/25).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, przy czym o kosztach postępowania na podstawie art. 639 k.p.k.

[J.J.]

Kazimierz Klugiewicz

Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Eugeniusz Wildowicz